

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9391/2550

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลาโจทก์ นางอ่อน หวังดี กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 213, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 67, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 198, ป.วิ.พ. มาตรา 23, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.พ. มาตรา 249

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 9 จะไม่มีอำนาจรับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 แต่ก็มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ดังนั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาปรับบทลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้ถูกต้องและไม่ลงโทษปรับจำเลยทั้งสองในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนโดยมีผลถึงจำเลยที่ 1 ด้วยนั้น จึงเป็นการชอบแล้ว เพราะเป็นเหตุในลักษณะคดีตาม ป.วิ.อ. มาตรา 213

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2545 เวลากลางวัน จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ จำเลยทั้งสองร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำนวน 2,200 เม็ด น้ำหนักรวม 196.215 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 32.518 กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำเลยทั้งสองร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวจำนวน 200 เม็ด น้ำหนักไม่ปรากฏชัด อันเป็นส่วนหนึ่งของเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยทั้งสองมีไว้เพื่อจำหน่าย ให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อ ในราคา 12,000 บาท อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย เหตุเกิดที่ตำบลหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เจ้าพนักงานจับจำเลยทั้งสองพร้อมยึดได้เมทแอมเฟตามีน 2,200 เม็ด ธนบัตร จำนวน 12,000 บาท ที่จำเลยทั้งสองได้มาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนดังกล่าว และโทรศัพท์เคลื่อนที่ 1 เครื่อง อันเป็นอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ซึ่งจำเลยทั้งสองใช้ในการกระทำความผิดเป็นของกลาง ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 67, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 ธิบของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสอง (เดิม) 66 วรรคหนึ่ง (เดิม) และวรรคสอง (ที่แก้ไขใหม่) การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกตลอดชีวิต และปรับคนละ 450,000 บาท ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจำคุกคนละ 6 ปี และปรับคนละ 360,000 บาท คำให้การชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยที่ 1 หนึ่งในสาม ลดโทษให้จำเลยที่ 2 กึ่งหนึ่งตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 และมาตรา 53 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน และปรับ 300,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 25 ปี และปรับ 225,000 บาท ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 4 ปี และปรับ 240,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 3 ปี และปรับ 180,000 บาท รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 37 ปี 4 เดือน และปรับ 540,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 28 ปี และปรับ 405,000 บาท ริมเมทแอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางไม่ชำระค่าปรับจัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 แต่มีให้กักขังแทนค่าปรับเป็นระยะเวลาเกิน 2 ปี คินธนบัตรที่ปลอมชื่อของกลางแก่เจ้าของ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า ในความผิดฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง (เดิม) มาตรา 66 วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) ประกอบด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และไม่ลงโทษปรับจำเลยทั้งสองฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนส่วนโทษจำคุกและนอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "เห็นสมควรวินิจฉัยก่อนว่าฎีกาของจำเลยที่ 1 เป็นฎีกาที่ต้องห้ามมิให้ฎีกาหรือไม่ ข้อเท็จจริงได้ความว่า ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาให้โจทก์และจำเลยทั้งสองฟังเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2546 คู่ความจะต้องยื่นอุทธรณ์ภายในกำหนด 1 เดือน นับแต่วันอ่านคำพิพากษาศาลชั้นต้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 198 วรรคหนึ่ง คือภายในวันที่ 29 มกราคม 2547 วันที่ 28 มกราคม 2547 ทนายจำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ออกไป 30 วัน นับแต่วันครบกำหนด โดยอ้างเหตุว่าเนื่องจากยังมิได้คัดสำเนาคำพิพากษา คำเบิกความพยาน และสรรพเอกสารที่ใช้ประกอบในการยื่นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยายระยะเวลาอุทธรณ์ให้แก่จำเลยที่ 1 ถึงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2547 ต่อมาวันที่ 1 มีนาคม 2547 ทนายจำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ออกไปอีก 15 วัน นับแต่วันยื่นคำร้อง โดยอ้างเหตุว่าเนื่องจากทนายจำเลยที่ 1 ติดข้อความคดีต่อเนื่องในเดือนกุมภาพันธ์ 2547 ทุกวัน ไม่มีเวลาเพียงพอที่จะเรียบเรียงคำฟ้องอุทธรณ์ให้ทันภายในกำหนดเวลาที่ศาลได้อนุญาตไว้แล้ว ประกอบกับทนายจำเลยที่ 1 กำลังรอเอกสารสำคัญในคดีนี้ซึ่งอยู่ในความครอบครองของบุคคลภายนอกที่เดินทางไปจังหวัดเชียงใหม่ ไม่สามารถติดต่อขอรับเอกสารดังกล่าวได้ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า พิเคราะห์แล้วอนุญาตให้จำเลยที่ 1 ยื่นอุทธรณ์ได้เพียงถึงวันที่ 12 มีนาคม 2547 ต่อมาวันที่ 12 มีนาคม 2547 จำเลยที่ 1 ยื่นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 และศาลอุทธรณ์ภาค 9 รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 เห็นว่า กรณีที่คู่ความจะขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ออกไปจะทำได้ต่อเมื่อมีพฤติการณ์พิเศษ และจะต้องมีคำขอก่อนสิ้นระยะเวลานั้น ทั้งนี้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ดังนั้น หากจำเลยที่ 1 จะขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ครั้งที่ 2 จำเลยที่ 1 จะต้องยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นภายในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2547 เว้นแต่กรณีมีเหตุสุดวิสัย แต่ปรากฏว่าทนายจำเลยที่ 1 เพิ่งยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ครั้งที่ 2 เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2547 โดยมิได้อ้างว่ามีเหตุสุดวิสัยที่ไม่ได้ยื่นภายในกำหนดวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2547 แต่อย่างใด ที่ศาลชั้นต้นสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ให้แก่จำเลยที่ 1 ออกไปถึงวันที่ 12 มีนาคม 2547 และมีคำสั่งรับอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบเพราะจำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาและยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดเวลาแล้ว การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ก็

เป็นการไม่ชอบเช่นเดียวกัน และถือว่าเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 9 ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่าไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้องจึงเป็นฎีกาที่มิชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย อนึ่ง แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 9 จะไม่มีอำนาจรับวินิจฉัยอุทธรณ์ของ จำเลยที่ 1 แต่ก็มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ดังนั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาปรับ บทลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้ถูกต้องและไม่ลง โทษปรับจำเลยทั้งสองในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และฐาน จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนโดยมีผลถึงจำเลยที่ 1 ด้วยนั้น จึงเป็นการชอบแล้ว เพราะเป็น เหตุในลักษณะคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 213" พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 ในส่วนที่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 และยกฎีกาของ จำเลยที่ 1 นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

ชินวิทย์ จินดา แต้มแก้ว · พีรพล พิชัยวัฒน์ · พิสิฐ จิตติภัก

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9391/2550>